

ALLAH BÜYÜK, İKTİDAR GEÇİCİ

Üstün BOL, 7 Ocak 2012

<https://ustunbol.wordpress.com/2012/01/07/allah-buyuk-iktidar-gecici/>

Yıl 1925 Türkiye Büyük Millet Meclisinde “Şapka Devrimi” görüşülmektedir. Meclisin Müslüman aza’ları şapka devrimine ilişkin tasarının Anayasa’ya aykırı olduğunu söylediklerinde büyük “atılğan” ve Adalet Bakanı M. Esat Bozkurt çok sert şekilde mukabele ediyor, adeta tehditkâr bir dille şöyle diyordu: “Hürriyetin nasibi, irticanın elinde oyuncak olmak değildir? Ülkenin çıkarlarına olan şeyler hiçbir zaman anayasaya aykırı olamaz, olmaması mukayyettir (belirlenmiştir).”

Meclis buz kesmişti. Topal Osman ortalıkta dolaşıyordu. Aralık 1923’te Ali Şükrü Bey bu eşkıya tarafından katledilmişti.

İrtica o gün de geçer akçeydi ve İrtica ile yaftalananlar başlarına ne gelebileceğini biliyordu. Bu şartlarda olanlar oldu, yasa meclisten geçti. Takvimler 25 Kasım 1925’i gösteriyordu ve aslında her şey yeni başlıyordu.

Şapka devriminin tatbikiyle birlikte Anadolu’da Müslüman ahali huzursuzluklar artmaya başladı. Rejim, muhalefet edenlere çok sert tedbirler aldı. Para cezaları uygulandı, uslanmayanlar hapis cezasıyla cezalandırıldı. Hala isyan edenler idam edildi (bakınız İskilipli Atıf Efendi).

Bunca “rutin” işlem arasında dikkat çeken bir başka gelişme yaşandı. Rize’de Müslüman ahali şapka giymeyiz, vergi vermeyiz diye ayaklandı. Aslında ayaklanma değil, bir ihtardı bu. Kimse silah çekmedi, kimse öldürülmedi, kamu kurumları işgal edilmedi. Ahali sesini yükseltti sadece. Takvimler 12 Aralık 1925’i gösteriyordu. Sekiz alim şapka giymeyeceklerini, sarık saracaklarını beyan etmiş, bir takım ahali de zabıta karakoluna kadar yürüyerek nümayiş yapmıştı.

Devlet, bu isyana sessiz kalamazdı elbette. Hamidiye zırhlısı (evet zırhlı, bildiğiniz savaş gemisi) Rize’yi top atışlarıyla vurdu. Müslüman ahali şer’inden korktuğu devlete boyun eğdi, ama teslim olmadı. Türkü yaktı ardından, yüzyıllar sonra da devlet alnında kara bir leke olarak taşısın diye: “Atma Hamidiye atma”

Olaylar sona erince İstiklal Mahkemesi kuruldu Rize’de. Bir gün içinde yargılama tiyatrosu gerçekleştirildi: 8 kişi idam cezasına, 55 kişi beş yıl ila on beş yıl arasında hapis cezasına çarptırıldı.

*

Yıl 2011, Aralık ayının 28’i...

Şırnak’ın Uludere ilçesinde “sınır ticareti” yapan Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları mensubu oldukları ülkenin uçakları tarafından vurularak katledildiler.

Kimilerine göre kaçakçılık suçtu. Ülke ekonomisi bu yüzden geri kalıyordu. Bu düşünce sahipleri bu görüşlerini Dubai’den getirttiği bilgisayarda yazıyor veya Çin’den aşırıldığı cep telefonu ile konuşuyordu. Ülkenin en büyük akaryakıt kaçakçısıyla devlet bizzat pazarlığa oturmuş ve anlaşma imzalamıştı birkaç yıl önce. Ama olsundu, kaçakçıydılar sonuçta, kalkınmamız için öldürülmeleri gerekiyordu.

Kendini ülkenin sahibi gören kimi beyaz renkli canlılarsa güvenlik öncelikleri nedeniyle “olur böyle şeyler” tadında yazılar yazdılar. Gece yarısı ayırt edilemeyebilirdi silahlı ve silahsız gruplar. 35 Kişi öldü diye güvenliğimiz için kahramanca çarpışan askerlerimize söz söylenebilir miydi? Hem biz yataklarımızda mışıl mışıl uyuyalım diye öldürüyorlardı onlar. Bakın Amerika da Afganistan’da kaç sivil öldürüyordu yanlışlıkla neredeyse her gün, oluyordu böyle şeyler. Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin insan hata yapabiliyordu ve yapabilecek bir şey yoktu.

İşin garip yanı ise beyaz sahiplerin bu sözlerine teslim olan kölelerin papağan gibi bu sözleri tekrarlamasıydı. Bu köleler fakirdiler, ezilmişlerdi. Bazen işyerinde, bazen asker ocağında, bazen devlet kapısında aşağılanmışlardı ama tecavüzcüsüne âşık olacak kadar geçmişlerdi kendilerinden. Kimilerinin ikbal kaygısı vardı belki, kimileri köprüyü geçinceye kadar dayı demenin derdindeydi. Kimisi ise gerçekten âşıktı failine.

Uludere’de doğmuş olsaydı kaçakçılık yapmak zorunda kalacak insanlar, üstelik sahip olduğu her şeyi kaçak yollarla elde etmiş olanlar ahlak zabıtalığı yapıyordu garip bir biçimde.

Ama daha kötüsü de vardı elbette. “Kimsesizlerin kimi” iddiasıyla iktidara gelenler kimin neyi olduğunu ispat edercesine “Özür mözür dileyemeyiz, parası neyse veririz” tadındaydılar. Aynı ağızlar daha birkaç hafta önce “Dersim katliamı” için özür dilemişlerdi oysa. Adli ve idari inceleme başlattıklarını söyledikleri gün, soruşturmayı etkileyecek “herhangi bir kasıt olmadığına” dair peşin hükümlerini de ifade ettiler. Şimdi hangi müfettiş Başbakan’ın sözü üstüne kasıt bulunduğunu rapor edebilir? Hangi rapor hakikati anlatabilir bize...

1925'ten 2011'e devlet cephesinde yeni bir şey yok. Reisi Cumhuriyet'in adı değişiyor, Başbakan'ın adı değişiyor. Mahmut Esat Bozkurt yok Adalet Nazırlığında. Topal Osman arıza çıkaranlara çemkirmiyor gözleriyle...

Her şey değişiyor. Teknoloji değişiyor, devlet yeniliyor kendini.

Zırhlılar değil, uçaklar bombalıyor artık.

Ölenlerin yasını tutmak kalıyor bize.

Uludere için 70 yıl daha beklemeliyiz. Devlet 70 yıl sonra özür dileyebiliyor belli ki. Hükümet, bizi "devlet gibi sevmeye" devam ediyor.

Şükür ki Allah büyük ve iktidar geçici...

1925 Rize'sinin ahalisi Uludere vakasını duysaydı ne düşünürdü acaba?

Üstelik kendi çocuklarının hükümete vaziyet ettiğini bilseydi...

Allah büyük şüphesiz, şüphesiz iktidar geçici...

<https://www.blogger.com/blog/post/edit/3997598546383291332/7293908987986877352?hl=t>

r